

A Varsói Szerződés propagandája a Magyar Rádióban – 1955 ^[1]

„Hatvan évvel ezelőtt 1955. május 14-én írták alá a Varsói Szerződéshez csatlakozó országok miniszterelnökei a történelmi dokumentumot. A rádió Külpolitikai osztálya adásaiban figyelemmel kísérte a szovjet blokk országait érintő külpolitikai kérdéseket és műsoraiban bemutatta, elemezte a hallgatóknak azok jelentőségét. 1955 májusában műsorainak központi témája a Varsói Szerződés aláírása, a szovjet és a jugoszláv diplomáciai tárgyalások újraindulásának bejelentése és a közelmúlt eseményei között nem sokkal korábban lezajlott bandungi konferencia volt.”

Hatvan évvel ezelőtt 1955. május 14-én írták alá a Varsói Szerződéshez csatlakozó országok miniszterelnökei a történelmi dokumentumot.

A rádió Külpolitikai osztálya adásaiban figyelemmel kísérte a szovjet blokk országait érintő külpolitikai kérdéseket és műsoraiban bemutatta, elemezte a hallgatóknak azok jelentőségét. 1955 májusában műsorainak központi témája a Varsói Szerződés aláírása, a szovjet és a jugoszláv diplomáciai tárgyalások újraindulásának bejelentése és a közelmúlt eseményei között nem sokkal korábban lezajlott bandungi konferencia volt .

A külpolitikai műsorok „Nemzetközi kérdések” című, 1955. május 18-án elhangzott adásában elsősorban a Varsói Szerződés jelentőségét hangsúlyozták. *Korolovszky Lajos* előadásában az elmúlt hét történelmi eseményeit úgy jellemezte, hogy azok „egy új szakasz kezdetét jelölik a béke és háború erői között folyó küzdelemben.”

Előadásában a Varsói Szerződés aláírásával kapcsolatban elmondta, hogy május 11-e és 14-e között zajlott a kormányküldöttségek tanácskozása a szerződés tartalmáról. Az értekezleten nyolc állam kormányfői vett részt (Albánia, Bulgária, Csehszlovákia, Lengyelország, Magyarország, Német Demokratikus Köztársaság, Románia, Szovjetunió; Kína megfigyelővel képviseltette magát). A nyolc ország „barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási szerződést írt alá, közös főparancsnokságot állított fel.” Az egyezmény szövegét a szerző egy tömör mondatban foglalta össze: „egy mindenkiért, mindenki egyért.”

A tanácskozás ideje alatt a „szovjet leszerelési javaslatok egyre jobban kezdték éreztetni hatásukat a nemzetközi közvéleményben Adenauer bonni kancellár nyilatkozatban foglalt állást az említett javaslatok ellen. Az egykori nácioknak és hitleri tábornokoknak ez a legfőbb reménye szinte megsebzetten tiltakozott az amerikai csapatok kivonása ellen, majd fenyegető kijelentéseket tett arról, hogy egész Németországot a bonni kormány égíse alatt kell egyesíteni, az Odera-Neisse határt pedig el kell törölni”. A szerző a kancellár szavait elemezve kifejtette, hogy azok a „legmegfelelőbb időpontban” éppen Varsó „jelentőségét és mély szükségességét” támasztották alá. „Hiszen a varsói konferenciát éppen azért kellett összehívni, mert a nyugat-német felfegyverzést szentesítő szerződések ratifikálása, Nyugat-Németországnak a háborús atlanti szövetségbe és a Nyugat-Európai Unióba való bevonása megnövelte a háború veszélyét, fokozta a Szovjetunió és a népi demokratikus országok - így hazánk, Magyarország - biztonságának veszélyeztetettségét.”

„A varsói megállapodások éppen azért születtek - folytatta -, hogy a békétábor országainak összefogása gátat emeljen ezeknek a megnövekedett agresszív törekvéseknek, megálljt kiáltson a háborús kalandoroknak.”

A Varsói Szerződés politikai jelentőségét alátámasztva a továbbiakban elmondta, hogy „védelmi” egyezményről van szó, amely „szorosabbra fonja a szocializmus és demokrácia országainak összetartozását és még bensőségesebbé teszi ezen országok kapcsolatait.” A szerződés fontosságát kiemelve elmondta, hogy a „szocialista tábor országai társadalmi és politikai rendszerükből, alapvető békepolitikájukból fakadóan egész Európa békéjét és biztonságát, egész Európa jövőjét védik tehát, amikor szorosabbra fogják soraikat saját építésük, saját békéjük érdekében. Magasztos történelmi szerep ez. A nyolc állam barátsági, együttműködési és kölcsönös segítségnyújtási szerződése ugyanakkor nem zárt társulás. A szerződés társadalmi, államrendszerétől függetlenül bármely más olyan állam csatlakozhat, amely kifejezi azt a készséget, hogy hajlandó elősegíteni a békeszerető államok erőfeszítéseinek egyesítését. Az előbbiekből következik - folytatta -, hogy a szerződést megkötő államok szemei előtt tágabb célok is lebegnek. És ez a tágabb cél az európai kollektív biztonsági szerződés. A szerződő felek - az egyezmény szavai szerint „*állandóan törekedni fognak*” e cél elérésére, és ha egy ilyen szerződés létrejön, a varsói egyezmények érvényüket veszítik.”

A szerződés szerinte „nem egyszerűen csak védelmi egyezmény, úgy a legújabb szovjet leszerelési javaslat sem csupán leszerelési javaslatok, hanem a nemzetközi feszültség enyhítésének átfogó programját adják .” Kiemelte: a szerződés megkötése „arra szolgál, hogy a béke ügyét mozdítsa előre, hogy a feszültség komor felhőt egyszer s mindenkorra elűzze az emberek százmillióinak feje felől.” A szovjet politikai vezetés javaslata „számos új elemet tartalmaz a leszerelés kérdésében és nem egy ponton elébe is megy, a nyugati hatalmaknak az egész leszerelés kérdését minden eddiginél szélesebb keretek közé helyezi, és szoros összefüggésbe hozza a nemzetközi politika egyéb vitás kérdéseivel. Ez a döntően új vonás ebben a javaslatban s ez a jellegzetessége adja meg óriási jelentőségét.”

A rádió híresszefoglalóiban arról számoltak be, hogy az ország szinte valamennyi településén figyelemmel kísérték a nemzetközi politika e jelentős eseményét, a Varsói Szerződés aláírásáról szóló híradásokat. A „Hírek” 1955. május 21. délutáni kiadásában elmondták, hogy „röpgyűlések százain és ezreire beszélt az ország népe a teremtő békéről.” A szerződésről „volt szó a zalai olajmezőkön és a szegedi paprikaföldeken. Kazincbarcika épülő falai között s a nyírségi tanyavilágban. Mindenütt, ahol munkás hétköznapiakon erősödik a haza. Leírhatatlan erőnkörül beszéltek a felszólalók sokmilliói, békét akaró ember összefogásának barátot biztató, az ellenséget megfélemlítő erejéről.” A beszélgetések során „sok szó esett a nagy tábor vezetőjéről, a Szovjetunióról és legyőzhetetlen hadseregéről, amely fegyverbarátságban a demokratikus országok hadseregeivel új gyáraink, termést érlelő földjeink felett is őrökdi.”

Fotó: Fortepan / 03754

A korabeli propagandának megfelelő tudósítások szerint a gyűléseket követően az emberek „örömmel és bizakodva” folytatták a munkát, hogy „tovább gyarapodjék a béke tábora.”

A hírosszefoglaló részletes beszámolóiban közvetítették például a tatabányai Cement-és Mészművek dolgozóinak véleményét és vállalásait is. A gyűlés résztvevői „elhatározták, hogy a haza erősítésére ebben az évben 9000 tonna klinker téglát, 10 000 tonna cementet és 2300 tonna meszet termelnek terven felül.” A szükséges előírások betartása mellett az év végéig 4000 tonna szenet takarítanak meg.

A zalai olajmezők dolgozói is „üdvözölték a Varsói Szerződést.” A Kőolajipari Vállalat dolgozói a gyűlésükön arról beszélgettek, „mit jelent népünknek a békeszerető államok összefogása. Szóltak arról, hogyan rabolták el hazánk egyik legértékesebb ásványkincsét az olajat a nyugati imperialisták, hogy háborús terveiket szolgálják vele.” Elmondták, hogyan „fejlődött minden addiginál nagyobb mértékben, a szovjet szakemberek segítségével a magyar olajtermelés.” A vállalat dolgozói „örömmel és bizakodással fogadták” a szerződést. Megfogadták, „minden erőfeszítésük arra irányul, hogy mind több olajjal erősítsék a demokratikus államok táborát.”

A Szegedi Táncsics Termelőszövetkezet földjein a „munka szünetében beszéltek meg a varsói tanácskozás határozatait.” A termelőszövetkezet párttitkára „ismertette” a szerződés pontjait, majd a dolgozók mondták el véleményüket. Márkus Lászlóné, a kertészeti brigád tagja hangsúlyozta, hogy a „megállapodás mindnyájunk sorsát érinti - a mi földünket, a mi termésünket is védi. [...] új erőt adott munkánkhoz - a mi feladatunk, hogy még több erőt adjunk a szerződésnek. Kertészeti brigádunk ezért szállít mind több árut a városi dolgozóknak.”

A Kazincbarcikán dolgozó Április 4. Gépgyár ifjómunkásai, „csakúgy, mint a már működő turbináknál dolgozó fiatalok egységesen jelentették ki: több és jobb mindennapi munkával állnak ki a varsói határozatok mellett.”

A Sóstóhegyi Vörös Csillag termelőszövetkezetben is „jobb munkával készülnek.”

A szövetkezet dolgozói elhatározták, hogy „80 holdas szőlőjüket két nap alatt megpermetezik, a növénytermesztési brigád tagjai pedig a tervezett négy nap helyett két nap alatt sarabolják meg a cukorrépát.”

A Magyar Acélárugyár dolgozói „egységesen helyeslik a varsói értekezlet határozatait.” A vállalat röpgyűlésén *Csizmár Gyula*, a párt alapszervezeti titkára ismertette a megállapodás cikkelyeit. Elmondta, hogy a szerződés minden egyes pontja a „béke védelmét segíti, erősíti.” A gyár egyik dolgozója *Ditmayer Ferenc* felszólalásában elmondta, hogy a megállapodás „alkalmas arra, hogy gátat emeljen a háborús uszítók agressziós törekvéseinek, és biztosítsa a világ valamennyi államának békés életét, a népek boldogulását.” Ezért „mindannyiunknak egyforma érdeke, hogy szívvel-lélekkel, teljes erőnkkel kiálljunk mellette.” Egy másik hozzászóló, *Villányi Ferenc*, többek között hangsúlyozta, hogy a létrejött dokumentum biztosítja a „szocialista építés további zavartalan haladását, amit a magyar dolgozóknak az eddiginél is jobb munkával, harcos helytállással kell elősegíteniük.”

A tudósítások sorát a pécsi bányászok teljesítményével zárták. A szerződés „alkalmából május 21-én, szombaton nagytermelési napot tartottak.” Az első műszak eredményeként a vasasi bányakerület bányászai 111,1%-ra teljesítették „első műszaktervüket.” A Pécsi Szénbányászati Tröszt dolgozói tervüket 101,8%-ra teljesítették, felszínre szállították az „esedékes havi tervükön felül [az] ezredek tonna szenet.”

1955. május 24-én újabb hírosszefoglalóban számoltak be a Varsói Szerződés aláírása kapcsán elhangzott véleményekről. A bevezetőben elhangzott, hogy az „ország minden részéből, gyárraktól, üzemekből, falvakból naponta érkeznek jelentések arról, hogy [a] dolgozók milliói, milyen nagy megnyugvással helyesléssel fogadták a varsói értekezlet határozatait.”

Az üzemekben több mint száz röpgyűlésen vitatták meg a dolgozók a varsói határozatokat. Ugyancsak megvitatták a szerződés pontjait a megye „valamennyi” állami gazdaságában és termelőszövetkezeteiben. A Kaposvári Gépállomás dolgozóinak a munka után szervezett gyűlésen *Kiss István* igazgató mondta el a varsói tárgyalások eredményeit. *Mészáros János*, a gépállomás esztergályosa felszólalásában javasolta, hogy a gépállomás dolgozóinak nevében küldjenek táviratot az Országos Béketanácsshoz, amelyben „kifejtik: mindenben egyetértenek a Varsói Szerződésben foglaltakkal, és a maguk munkaterületén vállalják a rájuk háruló kötelezettségeket.” „Helyesléssel és bizakodással fogadták a Varsóban aláírt szerződést” a Bács megyei üzemekben is. Így Kecskeméten a Kinizsi konzervgyárban, a lakatosipari vállalatoknál, a cipőgyárban. A megye termelőszövetkezeteiben röpgyűléseket szerveztek, ahol a felszólalók kiemelték, hogy „hazánk békéjét, biztonságát védi ez a szerződés.”

Megbeszélték a külpolitikai eseményeket a székesfehérvári pedagógusok is. *Fekets Gábor*, a Teleki Blanka Leánygimnázium tájékoztatójában a következőket mondta: „felmérhetetlen jelentősége van a nyolc állam szerződésének. Ez a szerződés nagyban elősegíti népünk életét, boldogságának megvédését, hiszen minden egyes cikkelye a béke a béke védelmét segíti, erősíti. Természetes tehát, hogy a megnyugvás örömeivel fogadjuk mi nevelők is” a határozatot.

Rácz János, a József Attila Általános Gimnázium igazgatója pedagógus társai véleményét tolmácsolta. Hangsúlyozta, hogy a „szovjet nép következetes békepolitikát folytat.” Ennek részese minden magyar. [...] „a békétábor a Szovjetunió vezetésével mindent elkövet, hogy tárgyalások útján oldja meg a vitás nemzetközi kérdéseket, és megakadályozza az imperialisták mesterkedéseit, egy új háború kibontakozását.”

A hírosszefoglaló utolsó tudósítása a Mezőföldi Állami Erdőgazdaság Lovasberényi erdészetének termelési értekezletén elhangzottakról számolt be. A felszólalók elmondták, a szerződés „további bizalmat, lendületet ad munkájukhoz.” Elfogadják a Kiskunsági Állami Erdőgazdaság felhívását, „tovább szélesítik a munkaversenyt, a termékenység növelését, az önköltség csökkentése érdekében.”

A rádió 1955. május 25-ei „Tíz perc külpolitika” című késő esti adásában arról tudósított, hogy a magyar országgyűlés „ünnepélyesen megerősítette és törvénybe iktatta” a Varsói Szerződést. „Egész népünk magáévá tette, [és] nemzeti függetlenségünk fontos okmányának tartja e barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási szerződést. Az ünnepélyes becikkelyezés népünk egységes akaratának egyszerű megnyilvánulása volt.”

A műsorban rövid összefoglalás szolt az országgyűlési felszólalásokról az „ünnepi” hangulatról, amely tükrözte a „képviselők mély felelősségérzetének megnyilvánulását.” Ez is bizonyította, „milyen fontos esemény hazánk életében a Varsói Szerződés törvényre emelése.” A szerződéssel „szervezetten bekapcsolódtunk egy olyan kollektív védelmi rendszerbe, amely acélfalat állít az Európát ismét fenyegető német militarizmus agressziós terveinek útjába. A Varsói Szerződés egy 900 milliós tábor erejével védi hazánk, otthonunk biztonságát, ugyanakkor pedig legszentebb kötelességünké teszi, hogy mi is minden erőnkkel védelmezzük egész földrészünk békéjét.” A szerződés törvénybe iktatása „tehát egyszerre jelenti a saját nemzeti és személy szerinti biztonságunk megerősítését és minden európai nép sorsáért érzett felelősségünk fokozódását.”

Az adásban kiemelték a Varsói Szerződés egyik fontos külpolitikai jelentőségét, azt, hogy „közelebb visz a német kérdés békés megoldásához is.” A kérdés rendezésének az „állja útját, hogy a nyugati hatalmak következetesen Nyugat-Németország újrafelfegyverzésének útján haladnak. Ezzel az úttal a Varsó a tárgyalások útját szegezi szembe .” *Otto Grotewohl*, az NDK miniszterelnöke úgy is, mint az okmány aláírója, elmondta, hogy az „NDK kormánya ebben a szerződésben komoly támogatást lát a német népek az ország békés és demokratikus újraegyesítésére irányuló törekvéseikhez.” A varsói értekezleten részt vevő tagállamok „teljes megértéssel” fogadták a miniszterelnök felszólalását és azt az érvet , hogy az „NDK kormánya abból az alapelvől indult ki: Az újraegyesített Németországot nem terhelik azok a kötelezettségek, amelyeket Németország egyik vagy másik része az egyesítés előtt különböző szerződések révén magára vállalt.”

A Varsói Szerződés ratifikálását követően a híresszefoglalók beszámoltak az esemény országos fogadtatásáról. A „Hírek” 1955. május 26-ai esti kiadásának összefoglalójában elhangzott, hogy a falvakban, városokban szervezett röpgyűléseken az emberek „nagy lelkesedéssel, helyesléssel és örömmel” fogadták a szerződés törvénybe iktatását.

A részletes tudósításban kiemelték Szabolcs megyét, ahol több járásban is „közös rádióhallgatást szerveztek. A dolgozók ezrei hallgatták a rádió közvetítést az Országgyűlés lefolyásáról,” az okmány ratifikálásáról. Újfehértón „öt helyen is volt közös rádió-hallgatás, s egy-egy helyen 80-100 dolgozó gyűlt össze.” Laskodon az adást követően is „sokáig együtt maradtak a dolgozók, s beszélgettek a Varsói Szerződés jelentőségéről.” A véleményekben megfogalmazták, hogy a „falu népe is a saját ügyének tekinti” a szerződést, „mert tudja, törvénybe iktatása mindenekelőtt azt jelenti, nem állunk egyedül a nagyvilágban, velünk van a 900 milliós békétábor.” Nyírteleken az Új Élet Termelőszövetkezet tagjai is együtt hallgatták a rádió közvetítést, majd Nagy János a beszélgetés végén kifejtette, hogy „most még erősebbek lettünk. Az imperialisták háborús terveivel szemben egységesen léptünk fel.” A szerződés „biztosítékot nyújt arra, hogy építő munkánk eredményeit minden külső támadással szemben egyesült erővel megvédjük, és ez még több erőt, még nagyobb biztonságot ad további munkánkhoz.”

Székely községben a DISZ-szervezet szervezett közös rádió-hallgatást a termelőszövetkezet tagjainak és az egyénileg gazdálkodóknak. *Jakab Ferenc* DISZ-titkár „magyarázta el” a szerződés jelentőségét, és „hangsúlyozta, hogy a soron következő munkák gyors elvégzésével is be kell bizonyítani, hogy támogatják a törvénybe iktatott szerződést.”

A Kaposvárról érkezett híresszefoglalóban arról tudósítottak, hogy a város üzemeiben tartott röpgyűléseken üdvözölték a szerződés törvénybe iktatását. A fonodában *Móricz Gyuláné* fonód elmondta, hogy a törvény „biztosíték arra, hogy megvédjük békés alkotó munkánk eredményeit.” *Negyedes Lajos* lakatos „jobb munkával akarja bebizonyítani: mindenben helyesli a párt és a kormány békepolitikáját.” A fonoda dolgozó „egyöntetűen megfogadták, hogy további jó munkával bizonyítják békeakarukat, és harmadszor is megszerzik az élüzem-címet.”

Debrecenben is „lelkes visszhangra talált” a szerződés beiktatása. A város üzemeiben, a Dohánybevéltóban , az Állami Áruházban a dolgozók „arra tettek ígéretet, hogy termelési eredményeikkel, a munkafegyelem megszilárdításával bizonyítják be tettrekészségüket a szerződés mellett.”

A Varsói Szerződés magyarországi törvénybeiktatását követően 1955. május 26-án a rádió „Tíz perc külpolitika” adásában „Varsó és az európai béke” című műsorában az egyezmény Nyugati visszhangját és külpolitikai jelentőségét értékelte. Vannak olyan „nyugati vezetőkörök”, akik „notóriusan” nem akarnak „tudomást venni a tényekről.” Ők azok, „akiket nem érdekelnek az események, a tényleges helyzet, mindig csak a saját elképzelésüket, ugyanazt a nótát fűjják. A legreakciósabb nyugati lapok eleinte szinte teljesen elhallgatták, mi is a Varsói Szerződés lényege, miről is hoztak határozatokat. Ha valaki megnézte ezeket az újságokat, amelyek gyakran kérkednek azzal, hogy a 'legpontosabban' tájékoztatnak, nem sokat tudhattak meg erre vonatkozólag.” Az emberek mégis tudomást szereztek az eseményről. „Varsót nem lehetett ilyenfajta hallgatással kiiktatni a történelemből. Erre más eszközökhöz nyúltak. Megpróbálták meghamisítani a varsói egyezmények lényegét, megpróbálták rosszindulatúan félremagyarázni azokat. Kijelentették, hogy Varsóban egy 'keleti atlanti tömb' alakult meg, s ezzel most már végleg kettészakadt Európa.” Az United Press International (UPI) hírügynökség „úgy kommentálta a Varsói Szerződést mintha az valamiféle 'zárt tömörülés' lenne.”

A „tényhamisítók tehát 'munkában' vannak, sőt, a nagy igyekezetben mind a két kezük foglalt.” A szerződésből azonban más olvasható ki. „A 'végrelegesen kettészakított Európa meséjével szemben az az igazság”, hogy a szerződés „előmozdítja az európai kollektív biztonság megerősítését.”

A Varsóban kötött megállapodás „ugyanis szögesen különbözik az imperialisták jellegzetesen zárt, agresszív katonai tömbjeitől.” A Varsói Szerződés „ezzel gyökeresen ellentétben, kimondja, hogy társadalmi és államberendezkedésüktől függetlenül más országok is csatlakozhatnak hozzá, ha azok a béke és biztonság megerősítését tartják szem előtt.” A varsói értekezleten résztvevő országok politikusiak kijelentették, hogy „az új körülmények között, továbbbarcolnak Németország nemzeti egységéért.”

A szerződésről a műsorban megállapították, hogy „nem áll ellentétben a már meglévő nemzetközi szerződésekkel. Éppen ellenkezőleg, [...] megfelel az Egyesült Nemzetek Szervezete alapokmányának, s mintáját képezheti a békés célokat szolgáló regionális területi egyezményeknek. Ami pedig az európai kollektív biztonsági rendszerrel illeti, ez az a cél, amely a Varsóban összegyűlt nyolc államot vezéri.” A szerződés bevezetőjében is szerepel, hogy a „résztvevők kollektív biztonsági rendszerre törekzenek, valamennyi európai állam közreműködésével.” A megállapodás azt is tartalmazza, hogy „amennyiben egy ilyen biztonsági rendszert sikerülne megerősíteni, a varsói szerződés érvényét veszti.”

Visszatérve az „imperialista” értelmezéshez a szerződés „nem pótolni akarja az általános európai biztonsági szerződést, hanem elősegíteni azt,” amit a lengyel miniszterelnök, *József Cyrankiewicz* is alátámasztott beszédében. A szerződés „megkötésével természetesen nem mondunk le az általános európai biztonsági rendszer megerősítésére irányuló erőfeszítéseinkről. Éppen ellenkezőleg: szilárd meggyőződésünk, hogy maga az élet kövezi majd ki e szerződés megkötésének útját.”

A műsor készítője azt a tényt erősítette meg , hogy „minden esetleges agresszor a békeszerető országok egyesített, megsokszorozódott erejével találja magát szemben, tiszteres meggondolásra kell, hogy intse a támadó tervek valamennyi kovácsolóját. A nyugati hatalmaknak vezető köreiknek - a varsói szerződés megkötése után - még világosabban látniuk kell, hogy mindenfajta erőpolitikájuk kudarcra van ítélve, s a fenyegetőzések helyett csupán az őszinte szándékon alapuló tárgyalások vezethetnek megállapodásokhoz.”

A Varsói Szerződés tagjai 1991. március 31-én helyezték hatályon kívül a rájuk vonatkozó katonai együttműködési egyezményeket. A február 25-én aláírt közös határozat értelmében megszűnt a tömb összes katonai szerve, intézménye és testülete, 1991. július 1-jén pedig hivatalosan is felbomlott a szocialista blokkot 36 éven át összetartó szövetségi rendszer .

Címek:

[Varsói Szerződés](#) ^[2]

[Konrad Adenauer](#) ^[3]

[Odera-Neisse határ](#) ^[4]

[József Cyrankiewicz](#) ^[5]

[európai kollektív biztonsági rendszer](#) ^[6]

Kiadás: 15. évfolyam (2015) 2. szám

Forrás webcim: https://www.archivnet.hu/politika/a_varsoi_szerzodes_propagandaja_a_magyar_radioban__1955.html

Hivatkozások

[1] https://www.archivnet.hu/politika/a_varsoi_szerzodes_propagandaja_a_magyar_radioban__1955.html

[2] <https://www.archivnet.hu/cimkek/varsoi-szerzodes>

[3] <https://www.archivnet.hu/cimkek/konrad-adenauer>

[4] <https://www.archivnet.hu/cimkek/odera-neisse-hatar>

[5] <https://www.archivnet.hu/cimkek/jozsef-cyrankiewicz>

[6] <https://www.archivnet.hu/cimkek/europai-kollektiv-biztonsagi-rendszer>